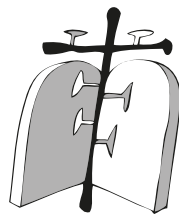

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

Z výletu na Levý Hradec (foto: Eva Opočenská)

Naslouchat
druhým (2)

Editorial (3)

Finanční stav
sboru (3)

Betlém je dům
chleba (4)

Představujeme
program v Klubu
Výdech (4)

Výlet na Levý
Hradec (5)

Nejsilnější zážitek (5)

Vršovické minutky:
Josef Bartošek (8)

Zpráva staršovstva
9. 10. 2024 (9)

Farářova žena
(2. část) (10)

Recept: Podzimní
perník (12)

**Listopad
2024**

Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.

2. Petrova 3,13

Naslouchat druhým

Před mnoha lety jsme se s jedním přítelem nepohodli. „Chceš vědět, jak to vidím já?“ zeptal jsem se ho. „Ne,“ odpověděl. „Raději se držím svého vlastního názoru.“ Nepamatuji si už, o čem jsme mluvili, ale ta odpověď se do mě zasekla. Když se odmítneme vystavit postoji druhého člověka a nechceme vědět, jak vidí svět on, je ohroženo vše: od našich nejintimnějších vztahů po naše komunity a společenství a také mezinárodní vztahy.

Arcibiskup Justin Welby smutně prohlásil, že od války mezi Izraelem a Hamásem se mezináboženský dialog ve Spojeném království téměř zhroutil. Naštěstí ne úplně. Měl jsem tu čest účastnit se několika malých setkání židů, muslimů a křesťanů. Začali jsme příjemně, čajem a buchty. Ale pak jsme otevřeli své rány. Není lehké naslouchat tomu, jak druhého člověka bolí život. Hebrejská Bible má krásný idiom: „Mluvte k srdci, ale k srdci někoho jiného nemůžete mluvit, pokud mu nenasloucháte.“

Když jsem poprvé navštívil své palestinské přátele ve východním Jeruzalémě a podíval se z okna, přišlo mi, že tu ulici na druhé straně údolí poznávám. Znáám to místo, ale nikdy jsem nebyl na této straně zdi a nedíval jsem se přes ni z okna domu mých přátel. Tato zkušenost mě změnila. Často si přeji, aby se lidé dívali na svět

mým oknem, oknem Žida, úzce spojeného s Izraelem, který se bojí o lidi, které miluje. Bolí to, když se vám druzí vyhýbají. Antisemitismus bolí. Vnučka jednoho člena našeho sboru dostala zprávu od své nejlepší kamarádky: „Už se s tebou nemůžu kamarádřit.“ Jako by byla odpovědná za Blízky východ.

Existuje mnoho lidí, od politiků až po ty, kteří šíří nenávist na sociálních sítích, kteří chtějí, abychom žili v paralelních světech, připraveni bojovat, tam kde platí: „Naše pravda zvítězí nad vaší pravdou“; „Vaše pravda vůbec pravdou není.“ Je lákavé držet se stejně smýšlejících lidí. Někdy to potřebujeme; chceme být věrní. Ale musíme také naslouchat tomu, co je pravdivé pro ostatní i pro ty jiného vyznání. Některé pravdy jsou dokazatelné; jsou věci empirického zkoumání, jako třeba kdo vyhrál volby. Pravda má však často mnoho odstínů, je složená z mnoha zkušeností. Proto je pouze Bůh nazýván „pravým soudcem“, protože pouze Bůh vidí do srdce každého. Ale i my, všelijak omezení, potřebujeme slyšet pravdu druhých. Jenom když podržíme jejich bolest vedle své vlastní bolesti, můžeme opravdově pracovat na uzdravení.

Jonathan Wittenberg, vrchní rabín konzervativního (Masorti) judaismu, pronesl toto Ranní slovo v rozhlase BBC Radio 4 31. 7. 2024. Z angličtiny převedla Daniela Bísková. Převzato z časopisu Protestant Číslo 8/2024

klub Výdech

příspěvek na rekonstrukci a provoz klubu Výdech v Murmanské ulici

QR Platba

Finanční stav sboru

Staršovstvo sboru předkládá předběžnou zprávu o hospodaření sboru za 3 čtvrtletí roku 2024.

Sborové příjmy činily cca 1 250 tis. Kč, sborové výdaje činili cca 2 mil. Kč. Hospodářský výsledek je tedy zatím cca – 750 tis. Kč. Na účtech jsme k 30. 9. měli cca 500 tis. Kč. Tolik strohá čísla. Ale přeci jen je nutný i doplňující komentář. V letošním roce jsme na výročním sborovém shromáždění odsouhlasili dvě zásadní rekonstrukce v Murmanské a vzduchotechniky v Tulské. Obě budou v nejbližší době dokončeny. Celkem nás budou stát cca 1 250 000 Kč. Zbývá nám doplatit cca 150 tis. Kč za dokončení vzduchotechniky v Tulské. Dalších cca 160 tis. Kč budeme platit ještě na personální fond. Tím se ale podstatně sníží finanční rezerva sboru. S tím vším jsme při sestavování rozpočtu počítali.

Na straně příjmů jsme počítali s mírným nárůstem výběru salárů. A vypadá to velmi nadějně a již jste přispěli více než 470 tis. Kč. Ještě více nás potěšilo, že již více než polovina salárníků platí měsíčně, čtvrtletně či v první polovině roku, a tím výrazně pomáhá ozdravení peněžních toků. Všem plátcům moc děkujeme. Vzhledem k rekonstrukcím jsme také vyhlásili mimořádnou sbírku na rekonstrukci Murmanské, která stále pokračuje. Potřebovali bychom od členů sboru vybrat cca 300- 350 tis. Kč. To představuje zhruba polovinu ročního saláru, v průměru tedy cca 4000 Kč na 1 salárníka. Zatím členové sboru přispěli cca 130 tis. Kč.

Vzorní jsou zatím zejména senioři. Mimo členů sboru nám finančně s rekonstrukcí pomohl grant od církve ve výši cca 300 tis. Kč a také veřejná sbírka přes portál Darujme. CZ pod názvem Kup si prkno. Mimo členů sboru zde lidé přispěli cca 70 tis. Kč a další sympatizanti cca 30 tis. Kč přímo na náš účet. Samozřejmě všem patří naše poděkování. Ti z Vás, kteří ještě přispět nestihli nebo nemohli nebo zatím přispěli koupí pouze jednoho či dvou prken a chtěli by ještě pomoci, by platba nyní byla pro sbor tou nejvhodnější. Ve sborovém dopise při-

/ Editorial

Milí čtenáři, máte před sebou listopadové číslo sborového dopisu, ve kterém jsou především zprávy z akcí zářijových, na které nebylo místo v minulých Katakombách. Ač jsme rádi, že máme spoustu textů a že se toho kolem děje tolik, tak kdyby bylo o jednu událost méně, byli bychom raději. Jde o zářijové povodně, o jejichž následcích píše Pavel Bezděk. Ač je čánek silný a stojí za přečtení, tak se smutkem myslíme na ty, komu voda převrátila domovy i životy.

Aktuální zprávou pak je článek o hospodaření sboru, ve kterém se dozvíte jak si po všech výdajích stojíme a kolik by bylo ještě optimální vybrat, aby sbor byl finančně zajištěn pro případ náhlého problému. (Mimochoodem, obecně byl plán, že každý přispěje polovinu svého saláru navíc, komu se to podařilo? A pokud chcete vědět, jak je velká polovina průměrného saláru, tak si můžete načíst platební QR kód, ve kterém je tato částka předvyplněná. :-)

Přečtěte si také, co Matěj Opočenský píše o plánované „stavbě“ Betléma ve výdechu, pokud to vyjde, můžeme se těšit zase na něco, co může propojit všechny generace.

Přeji všem poklidný listopad a předadventní čas!

Marika Vojtíšková

kládáme QR kód s doporučenou částkou 4000 Kč, kterou můžete změnit dle svých možností. Věříme, že s Vaší pomocí vše

do konce roku zvládneme a ještě jednou všem moc děkujeme.

Tomáš Jelínek

Betlém je dům chleba

V předadventním a zejména pak adventním čase bych rád spustil takovou nízkoprahovou akci, která by propojila co nejvíc lidí. Stále přemýšlím, jak na to. Už jsem do přemýšlení zapojil i Mariku, ale ani zatím my dva nevíme, jak na to. Mám jen nápad. Betlém. Dům chleba – Dům setkávání.

Cílem je vytvořit Betlém, ale ne při jednom sborovém setkání, ale vlastně tvořit ho tak nějak kontinuálně a pozvat do tohoto díla úplně kohokoliv.

Rád bych tím podtrhl myšlenku, že do Betléma může přijít každý a pobýt tam právě tak dlouho, jak bude chtít.

Betlém bychom tvořili v našem klubu Výdech. Byl by ve foyer a s Ondrou Radou vymýšlíme, v jakých kulisách a barvách by se ti lidé sešli před jesličkami.

Bylo by krásné, aby si postavičku mohl vytvořit opravdu kdokoli a mohl ji udělat rychle, nebo si s ní mohl vyhrát. Postavičky by se mohly tvořit během našich sborových programů, ale i mimo ně. Mohli by ho tvořit ti, kteří ve foyer čekají na další program, nebo ti, kteří si přišli postavičku vyrobit schválně. Vlastně bychom se potkali skrze naše postavičky až v Betlémě před jesličkami. A kdo ví, třeba bychom pak tento Betlém navštívili 24. 12. po štědroodpoledním slově. **MO**

Představujeme program v Klubu Výdech

Přijďte duchovně posnídat

Duchovní SNÍDANĚ
každou středu
od 7.00 hodin

rozhovor u kávy
pohoštění
duchovní občerstvení

Všichni vítáni!
Vstup volný.

kluby výdechů
Křesťanské setkávání a sdílení
www.klubyvychu.cz

Každou středu ráno, teda od 7.00 do cca 8.00, sedíme s Pepíkem u stolu takřka ve dveřích našeho Výdechu a v družném, nikoliv však ospaleckém rozhovoru probíráme svět. Zda se točí doleva nebo doprava, a zda tomu točení ještě rozumíme.

Díky Pepíkovi máme k tomu co jíst a díky heslům JB k tomu máme co číst a díky tomu, že se k nám občas někdo připojí, můžeme se společně ráno pomodlit za to, co cítíme, že není v našich silách. Je to opravdu hezký start do dne. A třeba jednou to proměníme na křesťanské ranní meditace, ale nejdřív musím zjistit, co to vlastně je.

MO

Výlet na Levý Hradec

Jsou výlety a výlety, které pořádá Michael Otřisal. Většina výletů je skvělá. Když vyjde počasí, je přímo královsky skvělá. Když vám ale vyjde počasí, máte super cíl a výlet má v režii Michael Otřisal a po boku je mu Janek Šilar s úžasnými zvěřinovými hody, nejedete na výlet, ale vznášíte se na perutích, ochutnáváte stvoření všemi póry, smysly i nesmysly.

A to i v případě, když si děláte zvěřinové hody na improvizovaném ohýnku nad útulným staveništěm, i když už vám síly docházejí a konec ještě není zcela blízko. Ne ne přátelé, ne nadarmo se říká, že za velkými zážitky jsou často skromné, ale odpracované chvíle, které zprvu nevyjadřují, že tohle právě tohle bude ono!

Právě takový byl náš malý – velký výlet na Levý Hradec. Je mi líto, že jste tam s námi nebyli, byl to pro mě jeden z highlightů mého pobytu ve vršovickém sboru.

Děkuji za to. Nejen Michaelovi, Jankovi a Sáře, mé ženě Evě a našim dětem Medě a Vítkovi, ale také tomu nahoře – na tom opravdu Pravém Hradci.

A to jsem se přátelé ještě nerozepsal o fenomenální restaurátorce kostela na Levém Hradci ak. malířce Zlatice Dobošové. Kdo ji neznáte, pusťte si její životní vyprávění: <https://www.memoryofnations.eu/cs/dobosova-zlatica-1946> a běžte se podívat na český skvost v kostelíku na Levém Hradci, který Zlatica rekonstruovala. **MO**

Nejsilnější zážitek

Mým nejsilnějším zážitkem z letošních povodní nebyl vytržený transformátor velikosti třípatrového domu uprostřed řeky Bělé v Jeseníku, ani kostel sv. Josefa v České Vsi, který byl hrabalovsky naplněn až po okraj oltáře humanitární pomocí, ale tato rozostřená fotografie z České Vsi, kterou jsem pořídil v domě 75leté Aleny v okamžiku, kdy ji někdo poprvé dokázal – šestý! den po té strašlivé potopě – nevědomky nabídnout pochopení.

My chlapi jsme toho nebyli schopni – náš kontakt s paní Alenou měl nejčastěji podobu souboje o to, co všechno bude muset z domu pryč. Jinak jsme měli ruce plné práce s odstraňováním bahna před domem a na zahradě, štípáním nábytku a vyklízením domu. Na dlouhé řeči nebyl čas, všechno bylo půl metru durch nasáklé smradlavým bahnem (v domě stále není a týdnů/měsíce nebude tekoucí voda, elektrika ani plyn). Občas jí některý z nás řekl, ať jde raději vyvenčit svého slepého psa, kterého většinu času křečovitě držela na klíně, jako by to bylo to jediné, co jí zbylo. Nechtěla. Byla apatická, vůbec nechtěla vy-

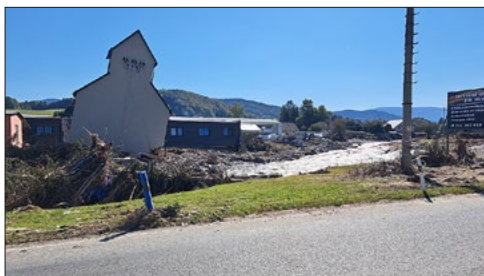
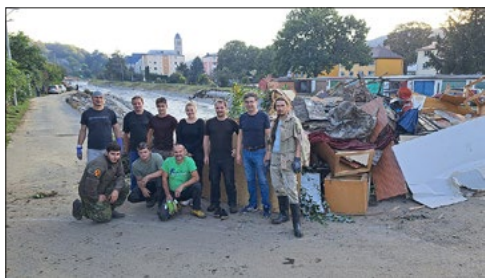
jít ven. Hned po povodni vyházela koberce, umyla všechny podlahy, ale pak už nechtěla nic. Občas kvůli nám něco vytrídila, ale nejčastěji říkala, že to už nedá... Prý to bylo mnohem horší než v roce 1997.

Okolo třetí hodiny se k nám v sobotu přidala parta mladých lidí z Přerova. Byli celkem čtyři, tři kluci a holka, sestra jednoho z nich. Jmenovala se Lucie (její povolání jsem se dozvěděl až 3 dny po odjezdu z Jeseníku viz úplně dole v p.s.). Kluci nám hned pomohli zvednout obrovský člun, který byl naplaven na zahradu – v šesti jsme s ním ani nehnuli, v devíti to už šlo. Lucie rozpačitě pokrčila rameny a řekla:

„S tímhle vám kluci asi nepomůžu...“. Ně-
koho napadlo, že by měla zajít do domu,
za paní Alenou. Odvedl jsem ji do prostoru,
který kdysi býval hezkým obývacím poko-
jem, a s klukama jsme začali rozmonto-
vávat kuchyňskou linku v sousední míst-
nosti. Vysazenými dveřmi jsem tu a tam při
úderu sekery do nábytku zaslechl, o čem
si ženy povídaly. Lucie chtěla s paní umýt
nádobí, ale záhy zjistila, že v domě neteče
voda. Když jsem vynášel druhou skříň,
všiml jsem si, že ženy rozdělaly v krbu
oheň, a když jsem se vrátil do kuchyně, obě
seděly u krbu s cigaretou v ruce a koukaly
do ohně, načež Alena té úplně cizí mladé
holce, která mohla být její vnučkou, zniče-
honic začala překotně vyprávět celý svůj
život. Bylo v tom strašně bolesti, zoufal-
ství, a beznaděje. Slyšeli jsme každé druhé
slovo, ale i tak každý z nás pochopil, že celý
život pracovala ve strojírenství jako kvali-
fikovaná dělnice, kontrolorka jakosti vý-
robků, že má důchod 14 tisíc, že měla dva
syny (jeden tragicky zahynul ve 37 letech,
druhý žije střídavě v Praze, ale je invalidní,
narodil se bez dlaně na levé ruce; byl tam
s námi také), že zde žije občas úplně sama
se psem, že kamarádky už jsou staré a že je
zoufalá, že už to nikdy doma po té záplavě
nedá dohromady. Ten pláč se chvílemi ne-
dal poslouchat, některé věci by měly zůstat
jen mezi ženskými, protože jinak se i chla-
povi začnou podlamovat kolena, a tak poví-
dám klukům, že si dáme pauzu. Vyšli jsme
ven, nějakí dobrovolníci akorát traktorem
přivezli svačinu a benzín do agregátu, tak
se to i hodilo. Nikdo nic neříkal, jen jsme
jedli a koukali na sebe. Naše jména byla
Luďa (Slavkov), Mira (Brno), Zdislav (Ha-
viřov), Jindra (Česká Ves), Alexandr (Je-
seník), Pavel (Praha), Matěj (Přerov) a ti
další dva borci byli asi také z Přerova – je-
jich jména bohužel neznám.

Asi za dvacet minut obě ženy vyšly ven.
Alena se psem v náručí, Lucie tiše za ní.
Zastavily se těsně za brankou, kde byl zby-
tek silnice a pak 3 metry hluboký příkop
se stále rozvodněnou řekou. Paní Alena si
zapálila další cigaretu, pak opatrně polo-
žila psa na zem. Podívala se na nás a řekla:
„Všechno to vyházejte, já už na to seru,
ale vy jste kluci tak hodní, co tady pro mě
všechno děláte. Jestli dostanu pojistku,
koupím si nový nábytek a každému něco
pošlu.“ Nikdo nic nechtěl, naopak každý
řekl, že vydají s novým nábytkem a ob-
novou domu, aby se v něm dalo vůbec žít,
bude mít až až. „Víte co, sejdeme se tady
za rok a všichni to oslavíme nějakou večeří,
pokud tady vůbec nějaká hospoda bude,“
povídám s pohledem na přelámané sloupy
vysokého napětí uprostřed řeky, abych to
trapné ticho přehlušil. Podívala se na mě,
měla utrápenou zničenou tvář, ale také
krásné modré vševědoucí oči, které se za-
čaly topit v tichém dojetí. Já sám jsem v tu
chvíli necítil nic, i na mě toho bylo emočně
dost, můj organismus se zkrátka bránil
stresu. Zkusil jsem ji obejmout, nechtěla.
To chlap pozná. Bylo toho na ni opravdu
příliš. Na nás taky – takové neštěstí bylo
v každém domě na každou stranu, kam
se jeden jen podíval. A takových obcí bylo,
nejen na Jesenicku... Dojedli jsme a šli dě-
lat. Večer je tma a bez světla to nejde.

Když jsem se druhý den v neděli vracel
sám autem do Prahy, za Červenohorským
sedlem, 10 km od údolí povodně, nebylo
po té hrůze ani památky. Život nelze zasta-
vit. Na odpočívadlech seděly veselé party
motorkářů s houskou v ruce, míjel jsem
sportovní cyklisty se slovenskými dresy,
když tu jsem si v těch klesajících serpen-
tinách před Kouty nad Desnou všiml,
že se to červené hasičské auto plné tátů
od rodin – vracející se jistě také někam

domů – začalo v mém zpětném zrcátku poněkud ztrácet, doslova se rozmazávalo. Uvědomil jsem si, že mi z toho setkání s paní Alenou – žijící v malém vyplaveném domě po sudetských Němcích na břehu řeky – začaly zničehonic po tváři téct slzy. Nedalo se to zastavit, tak jsem aspoň u krajnice na blikáčky zastavil to svoje zablácené auto. Tak silný zážitek to pro mě byl. Prostě to na mě na okamžik dolehlo v celé své povodňové síle. Hasiči z Pardubic mě předjeli, očima se zeptali, zda ok, a já na ně rukou s palcem nahoru mávl jakoby to byli moji dávní kamarádi z dětství. To už ale mé myšlenky byly dávno v České Vsi.

My chlapi jsme tam zamakali, ale ta mladá holka dokázala Aleně dát mnohem víc – nabídla jí naději. Třeba i bezděky. Myslím si, že toho při té jedné jediné cigaretě v prolitém obýváku sama ani moc nenamluvila, jen Alenu vyslechla a ten její těžký kříž prostě sňala z jejich zad a na pár chvil nesla sama. Proto jí tolik pomohla – jinak by ta zničená žena sama od sebe snad

nikdy nevstala, nevzala svého milovaného psa do náručí a nerozhodla se po tolika dnech konečně vyjít z domu ven...

P.S.1: Na ty mladé lidi z Přerova nemám kontakt, jen vím, že se registrovali přes Červený kříž, že jeden z nich je student 2. ročníku stavební fakulty VUT v Brně a že se jmenuje Matěj a že na jeho jméno měli propustku do města. Tak rád bych jim teď poslal aspoň tu společnou fotku. Na takový víkend nelze zapomenout...

P.S.2: Humanitární podpora byla úžasná. Co jsme potřebovali, to jsme v kostele dostali. Jen dvě věci byly nedostatkové: bedny od banánů (všichni potřebovali naráz stěhovat obsahy skříní z mokřých místností jinam) a pak kelímky na pití. Balené vody bylo dost, ale kelímky chyběly. Práce v postižených místech pokračují a v některých obcích budou pokračovat měsíce.

P.S.3: Až tři dny po odjezdu jsem se od syna paní Aleny dozvěděl, že ta skvělá Lucie je zdravotní sestrou...

Pavel Bezděk

Vršovické minutky: Josef Bartošek

Voda nebo víno?

Jak kdy.

Jak bys rozdělil ty příležitosti?

Tak voda třeba když toho vína bylo už moc, tak přijde na řadu voda.

Praha 10 – Vršovice, nejlepší sbor v republice!

No, po Sedlec-Prčice určitě! To je nový budoucí centrum Pražského seniorátu.

Opravdu?

No, tam působím, tak to tak určitě bude!

Co Tě přivedlo do sboru?

No tak, jednak jak jsem teďka seniorátní, já nevím co, farář taky, tak tady pomáhám Matějovi. Ale jinak v podstatě do Vršovíc jsme přišli hlavně přes děti, protože jsme měli děti ve věku jako lidi ve Vršovících. Takže tak jsem se trochu o generaci propadnul mezi ty mladý. No a teďka třeba Jozífek sem i chodí a dělá tu i nedělníku a tak. Takže je to hlavně na rozdíl od jiných sborů, tak tady prostě jsou zastoupení generace tak, jak jsou ve společnosti. To znamená, že převládají takoví ti mladí dospělí s dětma.

Katakomby nebo Výdech?

No tak Výdech je pěkný a samozřejmě ty Katakomby jsou taky pěkný, ale je to obtížný, že jo, jako než se tam člověk dostane, to není vůbec jednoduchý.

Kdo/co Tě přivedlo ke křesťanství?

Hele, do svých dvaceti let jsem si myslel, že větší blbost, než nějaký náboženství není. No, pak jsem na evangelické brigádě potkal

partu evangelíků a tím to všechno začalo. Proto jsem takovej nevyhraněnej, protože umím si představit, že kdybych potkal sympatickou partu Svědků Jehovových nebo Hare Krišna, tak jsem mohl klidně skončit u nich a asi z hlediska toho absolutně nad náma by to bylo úplně jedno.

Myslíš si, že Ti to přináší nějakou výhodu oproti třeba těm, kteří to mají opravdu tak, že tak je psáno v písmu a jdeme jenom touhle cestou?

No hlavně, ti, co si myslí, že tak je psáno v písmu, tak do toho většinou vkládají tu svou interpretaci. Ono jako to Písmo vůbec nemá tenhle jakoby striktní dopad prostě. Bůh nikoho netrestá a podobně. Já jsem teďka s dětičkama malejma probíral Potopu no a jako proč ta Potopa byla. Potrestat ty lidi! A já říkám, a něco bez trestu? No zbavit se těch hnusnejch lidí! A já říkám, zkuste to třeba vzít z nějakýho pozitivního pohledu. Co když máte rozbořenej barák, kterej už nejde opravit. Co s ním uděláte? Jako než přišli na to, že zbořit a postavit nověj, že prostě ta Potopa přece a priori netrestá ty lidi. Ta vytvořila prostor proto, aby mohlo vzniknout něco novýho. Proto i v takový tom cartoonu, co jsem jim tam promítal, tak ten Bůh tam tomu Noemu říká, pomozte mi obnovit ty věci. Takže jako člověk nebyl vyřazenej. To je taková naše interpretace. My rádi trestáme! Bůh, to je náš otec, ten nás netrestá, že jo? To je prostě... Já bych v životě nezavřhl svoje dítě. Budu se s ním hádat, budu brečet, nadávat mu, všechno... Ale nezavřhnu ho. No a co ten Bůh, kterej je milionkrát lepší, že jo? Takže to je prostě naše zcestná interpretace.

Jak vidíš svou současnou víru v dnešním světě?

Hele, jakoby já si myslím, že má smysl o tom mluvit a já se pohybuju hodně v tom okruhu, kterému Roman Mazur kdysi říkal přátelé církve nebo něco takového nebo ještě mírně za ním. Prostě lidi nemají dneska problémy s duchovnem. Lidi mají problémy s institučními církvema. Ale jinak jako, pokud má vesmír nějakou duchovní podstatu, tak všichni se k němu nějak vztahují, všichni lidi. Ateisti, muslimové, buddhisti, křesťani a možná i zvířata, ale za ty si netroufám mluvit. Tolik tomu nerozumím.

Co Ti víra přináší?

Hele, tak jako, přináší mi spoustu zajímavých lidí a prostě takový jakoby i v tom největším průseru, tak přece jen člověk padá do peřin.

Na co by ses rád/ráda zeptal/a Ježíše teď a tady?

No, já nevím, tak jako... Nic mě nenapadá. Doufám, že s tou Máří Magdalenou něco měl. To by bylo od něj hnusný, protože ona ho milovala šíleně a on určitě taky, takže by to bylo naprosto v pořádku, myslím si. Ale, nevím no. Tak jak zpíval Luděk Rejchrt. Zeptal bych se ho, odkud vzal tu sílu si vždycky rovnou páteř udržet, jak věřit v lásku, sílu dobra, víru a tak dále, naučit se křivdy odpouštět. To asi tehdy tam ten Luděk řekl dobře v tý písničce. No.

Vánoce nebo Velikonoce?

Hele, tak jako... No, ty Vánoce jsou pěkný, když člověk ještě neví, co přišlo, no. A prostě, Velikonoce interpretuji velmi jednoduše prostě. K Božímu dílu člověk řekl svoje NE a Bůh tím, že Ježíše vzkřísil z mrtvých řekl, ALE ANO! To jsou celý Velikonoce. Tak my máme taky říct, ale ano.

Zpráva staršovstva 9. 10. 2024

- **Host:** Jan Kučera, přestupuje do vršovického sboru. Křest 1.12. malého Janka Kučery
- **Přehled sborového života v Klubu Výdech:** novinky – nejmenší děti se schází v úterý dopoledne, ve středu ráno duchovní snídaně s Pepíkem Bartoškem a Matějem Opočenským, senioři ve středu od 14.00, prvňáci – rozjíždí se ve čtvrtek odpoledne, mladší mládež/plantážníci se schází, starší mládež se zatím nesešla, ale chtěli by.
- **Reflexe uplynulých akcí**
Seniorské Horoušanky – neproběhly kvůli zdravotnímu stavu
Murmanská – slavnostní otevíračka (10. 9.), velmi vydařená akce, bylo úplně plno
Vikendovka pro „dorost“ – měla úspěch

Benefice RGC na Vinohradech (25. 9.) – cca 60 lidí, vydařená akce, hezký výnos
Výlet na Levý Hradec (29. 9.) – malá účast, ale příjemné

Neděle díkčinění 6.10., s dětmi a s VP – povedené bohoslužby

Výstava na stromech – pověšená, pár lidí přišlo, papír na podzim rychle zvlhnul

- **Murmanská Hospodaření:** Ukončena sbírka na Darujme.cz, vynesla 106 411,50 Kč, benefiční koncert vynesl 13 700 Kč, Jablíčkov platí od září podnám. Rozjezd provozu: K vyřešení akustika v hlavní místnosti. Chceme se více prezentovat jako sbor – využívat výlohu
- **Tulská:** Výměna VzT jednotek – je v běhu, jedna jednotka je vyměněná, Schodolez – proběhla oprava

- **Advent a vánoce:** MO zjistí, zda se bude moci zapojit do rozsvěcení na Kubánském náměstí
Vánoční hra – zkoušení v Maně je nejisté (v sobotu možná bude akce -> by musela být zkouška zase v pátek), bohoslužby v adventu jsou málo navštěvované, respektive na zkoušení hry je hodně lidí, počítat s tím, že nacvičování nekončí s koncem bohoslužeb, ale třeba v půl dvanácté
- **Sbírky:**
JTD – do konce října (20. 10.), Seniorátní adventní sbírka – v adventu (1. 12.)
Sbírka pro bohoslovce, vikariát, podporu začínajících kazatelů a další vzdělávání kazatelů – vánoce
QR KÓD DO KATAKOMB s navrženou částkou... 4 000,-, na místo editoriału v Katakombách
- **Změny Církevního zřízení** (vyjádření na podnět synodu)
Usnesení č. 23: Funkční období správních orgánů – Podporujete záměr synodu, aby ve věci funkčních období pro správní orgány i shromáždění nebylo

rozhodující funkční období jednotlivých osob, ale funkční období příslušného grémia (staršovstvo, SV, SR, konvent, synod) souhlasíme

Usnesení č. 26 Transformace Jeronýmovy jednoty

Varianta 1: 5 hlasů

Varianta 2: 2 hlasy. Změny CZ § 5, 23, 25 a 28 – nesouhlasíme – Není řečeno čím budou dané (vyškrtnuté) paragrafy nahrazeny. Jakkoli vypadá JJ jako zastaralý systém, tak představuje fungování lokální církve, která rozhoduje ve všech patrech církve.

Hlásíme se tedy k variantě č.1, která akcentuje důležitost JJ, chce ji částečně modernizovat, ale ne v její správě (neruší jednotlivá patra JJ). Zasaduje ji ale pevněji do rámce projektů naší církve.

- **Usnesení č. 24: Možnost, aby farář ČCE uzavíral partnerství osob stejného pohlaví** – souhlasíme. Usnesení dává svobodu faráři i staršovstvům vyhovět či nevyhovět žadatelům o uzavření partnerství.
- **Termín příštího setkání:** 13.11. 2024

Farářova žena (2. část)

Po Listopadu 89 jsme o „modlitebnu“ v Charkovské přišli a vzali zavděk nedalekým uvolněným protiletckým krytem a la prvorepublikové pevnosti v pohraničí. Beton, železo, vlhko, tma. Nebylo zbylí, i zde provedli naši architekti zázrak a tomuto jinak úzkostnému prostoru v podzemí vdechli neuvěřitelnou jemnost, krásu a duchovno, o což se křesťanskými obrazy a plastikami zasloužila malířská dílna sborové rodiny Radových (někdy se musí něco vdechnout, aby se jindy a jinde mohlo něco vydechnout). Někoho z vás jistě napadlo, že pointou příběhu bude onen relativně velký prostor po ČSSD, že? Opak je pravdou, ale mohu prozradit, že tato bývalá stranická bašta svoji roli sehraje, byť roli cesty, nikoliv cíle. Hlavní roli v mém příběhu má projednou Eva, farářova žena.

Eva je druhou duší sboru. Jaká žena, takový muž, jaká farářova žena, takový sbor. Vždycky to tak je. Něco jsem sám zažil, řadu sborů jsem v životě navštívil. Eva má tmavě hnědé veselé oči a k tomu velmi

podmanivý hlas jako herečka, která čte Šeherezádu z Pohádek tisíc a jedné noci. Vždy pracovala v sociálních službách, celý život pomáhá slabým a nemocným, někdy do roztrhání těla. Jenže přišla i u ní doba,

jako u každé ženy faráře, kdy jí ta nekončící dobročinnost, jíž se dennodenně a neúnavně zabývá její manžel, občas začala trochu přetékat. Ona to samozřejmě nikdy neřekla, ale nebylo by divu.

Eva svůj rozpor na sobě nedávala nikdy znát, ale my, co umíme číst tváře se zavřenýma očima, jsme to tu a tam poznali. Třeba o Vánocích nebo o Velikonocích.... Aby taky ne. Farářova žena, jeho rodina, nezná svátky. Každá sobota v roce je zabita tím, že druhý den se bude kázat, do toho pomoc tam a támhle, polívky pro bezdomovce, sbírka pro uprchlíky, hladovějící či na rekonstrukci něčeho někde, nebo vánoční hra pro děti, jen se podívejte na liturgický rok, k tomu příprava mládeže na konfirmaci, sborová dovolená, víkendovky, pravidelné setkávání se seniory sboru, s „třicátníky“, navíc práce ve strukturách církve (Matěj je pražským seniorem) – k tomu všemu rodina a navíc jako každodenní koření všechny ty nenadále radostné i smutné události, o nichž jsem se již letmo zmínil. Jenže, když máte sbor v podzemí, kancelář si jaksi bezděky po čase přenesete domů, protože kancelář v protileteckém krytu je po skončení bohoslužby, když najednou všichni odejdou, v místnosti pod zemí bez oken, neskonale smutná. Ani květinám se tam nedaří.

Kdo dělá v sociálních službách, ví, jak si společnost „cení“ duchovních, takže nemusím vyprávět, že v těchto kruzích není obecně nikdy peněz nazbyt. Všichni pokaždé vyjdou, ale nikdy to nebude adekvátní významu jejich tolik pro společnost potřebné práce. K tomu navíc jednoduchá matematika, že si sbor v tržním světě sotva najde lepší místo pro život a nechá bunkr bunkrem. To už spíš někdo z nás znovu spatří Betlémskou hvězdu, říkám si občas pro sebe, když jdu někdy na autobus

z kázání pěšky domů ... Dost bylo smutku, příběh s velkým „P“ právě začíná.

I stalo se v těch dnech, že Matěj s kurátorem Tomášem a pastorační pracovníci Marikou, jako vždycky, dokázali pro potřeby sboru a komunitního centra na bývalou rozmlácenou kancelář ČSSD získat všechna razítka a lidi. Ano, podařilo se jim přesvědčit politiky na Praze 10, že tato městská část své duchovní místo pro děti, skauty, mládež, seniory a všechny možné další součásti naší společnosti opravdu potřebuje a že je náležitě využije. Na kulturu i pro zvěstování víry. Třeba. Slovo dalo slovo, nájemné zůstalo regulované, sbor vyhlásil sbírku u Donia na rekonstrukci objektu a během několika měsíců se v Murmanské ulici, 800 metrů od našeho krytu, z šedého moře po uliční nicoty vynořil Kolumbovsky „nový svět“, kde se začaly dít věci. Nejen pro radost, spíš kvůli smyslu a radosti ze života. Kdo tam někdy zavítá, záhy zjistí, že za vším stojí prakticky nedohledatelný Českobratrský evangelický sbor z nedalekého protileteckého krytu v Tulsé ulici – kryty byly vždy pod zemí a vchody do nich bývaly nevýrazné, někdy i utajované. I ten náš je stále dost obtížné najít, tvrdí každý hostující farář, co nás čas od času v rámci recipročních výměn navštíví...

Nicméně, 10. září 2024 byl den D – sbor v Tulsé vydechl za roky nashromážděnou energii na zemský povrch a komunitní centrum „Výdech“ se otevřelo. Výdech proto, že při výdechu dochází k požadovanému uvolnění a výdech podruhé proto, že je to v architektonické terminologii místo, kde dochází k odvětrávání vzduchu z nitra nějakého prostoru, zde konkrétně místa, kde do veřejného prostoru jako čerstvý pramen vyvěrá práce podzemního sboru.

→ pokračování příště

Pavel Bezděk

Recept: Podzimní perník

Do našeho společenství přibude nový člen, Jan Kučera, kterého mezi námi rádi vítáme. S jeho rodinou se kromě bohoslužeb setkáváme i na setkávání nejmenších, na kterém jsme si mohli pochutnat na tomto perníku.

Suroviny

4 vejce (žloutky, bílky zvlášť)

1 hrnek cukru

2 hrnky hladké mouky

½ hrnku oleje

1 hrnek mléka (plnotučného)

trocha rumu

prášek do pečiva perníkový

1 hrnek nastrouhané dýně hokaidó

hrst vlašských ořechů, nalámaných

kus hrušky a pár švestek, pokrájených

na menší kousky

Žloutky a cukr našleháme do pěny. Přidáme olej, mléko, prdopeč, rum, mouku – zamícháme. Dosypeme ořechy, dýni, ovoce. Vmícháme sníh z bílků. Vlijeme do vymazané formy. Pečeme na 180°C, dokud není perník hotov.

Jitka Kučerová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1

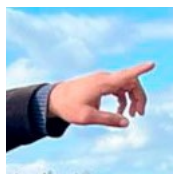
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

<http://vrsovice.evangelnet.cz>; [cce.vrsovice](https://www.facebook.com/cce.vrsovice); ČCE Praha 10 - Vršovice

Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: T. Vokatý; Korektury: Z. Beyer; Redakční rada: Z. Beyer, M. Opočenský, M. Vojtišková

Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč

Program listopad 2024

Závěr trojičního období

Přihlašování dětí/plantážníků do vánoční hry do 10.11.2024

3.11.2024	9.30	bohoslužby	káže Matěj Opočenský
3.11.2024	14.00	instalace faráře Marka Zikmunda v Praze 6 - Střešovicích	káže Marek Zikmund
9.11.2024	9.00	Konvent	Vinohrady
10.11.2024	9.30	bohoslužby s dětmi	káže Matěj Opočenský
12.11.2024	20.00	setkání mezigenerační skupiny tvané „třicátníci“ nad Jakubovou epistolou	klub Výdech
13.11.2024	14.00	setkání seniorů	klub Výdech
13.11.2024	19.30	setkání staršovstva	klub Výdech
15.-17.11.2024		vikendovka v Ústí nad Labem pro starší dorost	s okolními sbory
17.11.2024	9.30	bohoslužby s večerí Páně	káže Josef Bartošek
17.11.2024	9.30	začátek nacvičování vánoční hry	klub Výdech

Letošní rok bychom chtěli zahajovat bohoslužby i s dětmi, které budou nacvičovat vánoční hru. Na staršovstvu jsme tomu věnovali velkou pozornost a shodli se, že bychom chtěli rodiče požádat, aby s dětmi přišli v 9.30 na bohoslužby do Tulské. I když děti přijdou o trochu času přechodem do Murmanské, je důležitější, že začínáme spolu. I nacvičování tak bude pevněji spojeno s bohoslužbami. Nacvičovat se bude o trochu déle. Počítejte, že mezi 11.30 - 12.00 by děti už byly volné. Po některých bohoslužbách v Tulské plánujeme drobný program. Třeba 1.12.

18.11.- 20.12.2024		Výroba postaviček do betlému: každý den, kdykoliv bude otevřeno v klubu Výdech, můžete přijít a vyrobit si vlastní postavičku do jednoho společného betlému. Výroba bude probíhat ve foyer klubu a nebude náročná. O tom, kdo či co bude v betlému rozhodne vy. 24.12. po štědroodpoledním ztišení se můžeme vypravit k betlému osobně.	klub Výdech
21.11.2024	19.00	ekumenické bohoslužby	v Tulské
24.11.2024	9.30	bohoslužby na závěr církevního roku	káže Josef Bartošek
24.11.2024	15.00	instalace farářky Evy Potměšilové v Soběhrdech	káže Eva Potměšilová
27.11-28.11.2024		dovolená Matěje Opočenského	
28.11.2024	20.00	setkání mezigenerační skupiny tvané „třicátníci“ nad Jakubovou epistolou	klub Výdech
29.-30.11.2024	18.00	přespávačka plantážníků (mladší mládež)	klub Výdech

Začátek adventního období

1.12.2024	9.30	bohoslužby se křtem a večerí Páně	káže Matěj Opočenský
1.12.2024	12.00	Vyrábění sborových biblických postaviček s Eliškou Provazníkovou	Tulská

Pravidelný týdenní program

klub Výdech Murmanská 15, Praha 10

Úterý	9.30	setkání nejmenších dětí	každé úterý
Úterý/čtvrtek	20.00	třicátníci	2x měsíčně
Středa	7.00	duchovní snídane (každou středu)	každá středa
Středa	14.00	setkání seniorů (1x měsíčně před staršovstvem)	1x měsíčně
Středa	14.00	biblická hodina pro dospělé (také přes Jitsi a pravidelně)	ostatní čtvrtky
Středa	19.30	schůze staršovstva (také přes Meet a jednou měsíčně)	1x měsíčně
Čtvrtek	16.15	prvníáci (zatím nepravidelně)	každý čtvrtek
Pátek	10.00	bohoslužby „na zámečku“ (jednou měsíčně)	1x měsíčně
Pátek	15.30	starší dorost	každý pátek
Pátek	18.00	mladší mládež	každý pátek
Pátek	14.00	setkání starší mládeže (nepravidelně)	1x měsíčně

Jak se připojit na sborový program, který probíhá také přes videokonferenci?
Máte-li zájem o účast na akcích online, napište na vrsovice@evangnet.cz.

Stále trvá sbírka na provoz Klubu Výdech, který provozujeme v Murmanské 15, Praha 10

ZIMNÍ VEČERY U SVATÉHO VÁCLAVA

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA VEČERY S PŘEDNÁŠKOU
V SÁLE KOSTELA SV. VÁCLAVA VŽDY OD 19:00
VSTUP JE ZE ZADU KOSTELA

7. 11. 2024 **ThLic. Petr Štica, Th.D.**

Ekologie a křesťanství: Odpovědnost za životní prostředí ve světle encykliky Laudato si'

host je odborný asistent Katedry systematické a pastorální teologie KTF UK

12. 12. 2024 **PhDr. Martin Loučka**

„Dobrý konec, všechno dobré“ aneb jak se připravit na dobrou smrt, co je dobré umírání a další povídání o posledních chvílích našeho života

host je psycholog, zakladatel paliativní péče v ČR

9. 1. 2025 **Mikuláš Kroupa**

Zapomínat je snadné. Poučme se ze svědectví, která nesmějí zmizet

host je novinář, ředitel o. p. s. Post Bellum a vedoucí projektu Paměť národa

6. 2. 2025 **ThLic. Tomáš Holub, Th.D.**

Křesťanství a válečný konflikt

host je plzeňský biskup, bývalý plukovník, zakladatel duchovní služby v Armádě ČR

20. 3. 2025 **Prof. RNDr. Filip Matějka, Ph.D.**

Etika výběru a placení daní

host je matematik, fyzik a ekonom, výzkumník Ekonomického ústavu AV, vyučuje na CERGE-EI

WWW.FARNOSTVRSOVICE.CZ

Kdo bude letos v Betlémě?

*Přijďte si vyrobit postavičku do vršovického betlému.
O tom, kdo tam bude rozhodnete pouze vy!*

Kdy to bude možné?

Pokaždé, když uvidíte, že se v klubu svítí a na dveřích bude cedulka Kdo bude letos v Betlémě? Zazvoňte a my vám otevřeme. I kávu a čaj uvaříme.

Potřebuji k tomu něco?

Nic. Jen nápad, jaká postavička by to měla být. Někdo slavný? Někdo z vánočního příběhu? Někdo, kdo by se měl poklonit právě narozenému Ježíšovi? Někdo úplně jiný? Nevíte-li? Na místě bude inspirace.

Do betlému se vejde každý a každý tam jde i se vším co ho trápí.
Nechte svoji postavičku odložit všechnu starost do betlémské stáje a na cestu domů načerpejte pokoj a radost.

24. 12. 2024 v 15.45 hodin po štědroodpoledním ztišení se můžeme vypravit k betlému osobně a zároveň společně.

klub Výdech